

РЕШЕНИЕ

№ 1132

гр. София, 23.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 10.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9312** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. Н., гражданин на П., [дата на раждане] в Д., П., с паспорт № ВЕ1842432, издаден на 28.06.2019г. от Паспортна служба на П. и валиден до 26.06.2024г., чрез адв. И., срещу отказ за издаване на виза ISB19000463V, постановен по заявление за виза от 26.11.2019г., издаден от завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в И., П..

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, излага доводи за незаконосъобразност на отказа. Конкретно сочи, че е немотивиран и постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила – не са преценени всички факти от значение за случая. Твърди, че посоченото правно основание чл.14, ал. 1, т.3 и т.5 от ППЗЧРБ е неотнормено към исканата виза за краткосрочно пребиваване. Моли съда да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на завеждащия консулската служба при Посолството на Република България в И., П. за ново произнасяне. Претендира разности.

Ответникът - завеждащия консулската служба в Посолството на Република България в И., Ислямска република П., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, счита същата за неоснователна. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд, С. – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление ISB19000463V/26.11.2019г. С. Н., гражданка на П., [дата на раждане] в Ж., П., притежател на паспорт BE1842432, издаден на 28.06.2019г. от П., валиден до 26.06.2024г, омъжена, е подала до Посолството на Република България в И. искане за издаване на виза за еднократно влизане с продължителност на престоя 60 дни с цел - посещение на роднини или приятели. Посочено е, че е поканена от Х. Х. – чичо на съпруга й, с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.2, както и че разходите за пътуване и за издръжка по време на престоя на кандидата се покриват от домакина – чичото на съпруга й, като е отбелязано, че това са: предоставено настаняване и всички разходи по време на престоя.

Към заявлението са приложени: копие на паспорта на апликанта, застрахователна полица № UIC-EF13661 за медицинска застраховка с покритие на територията на България за срок от 62 дни, резервация за самолетни билети от И. до С. и обратно, удостоверение за раждане, удостоверение за семейна регистрация, онлайн извлечение от банкова сметка на съпруга й.

Представени са и копие на договор за наем от 01.02.2019г. сключен между Ц. В. – наемодател и Х. Х. – наемател за наем за срок от 5 години на апартамент № 2, находящ се в [населено място], [улица], ет.2; декларация по чл.20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани и членовете на техните семейства от Ц. Д. В., която, в качеството си на собственик на имота, се съгласява С. Н. да бъде адресно регистрирана и да ползва имота; декларация от Х. Х., чичо на съпруга й, че осигурява жилище и финансова издръжка на семейството му, част от което е и С. Н., по време на пребиваването им в [населено място]; покана-декларация относно посещение на чужденец в Република България от Х. Х., гражданин на Великобритания, в която декларира, че ще осигури издръжка и жилище за срок от 30 дни за времето от 15.09.2019г. до 15.02.2020г. за М. Н., гражданин на П. придружен от съпругата ми С. Н. и непълнолетните им деца М. А. и М. У.; копие на паспорт, издаден от О. Кралство, на Х. Х. и копие от личната му карта, издадена от Република България с разрешение за продължително пребиваване.

На 09.01.2020г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза № ISB 19000463V. В стандартизиран формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17, от ЗЧРБ вр. с чл. 14, ал.1, т.3 и т.5 от ППЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: Представените документи и декларираните устни данни не доказват убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Не представя надеждни и убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка по време на заявеното пребиваване и напускане на страната”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС е поискано цялостно заверено копие от административната преписка от съгласувателна процедура по заявлението за издаване на виза на С. Н. до Посолството на Република България в И., Ислямска република П.. Получен е отговор от ДАНС с рег. № 6997/20.10.2020г. , в който е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от С. Н. заявление за виза е осъществено от Специализирана дирекция “М”- ДАНС. Изпълнена е съгласувателна процедура по глава втора, чл.3, ал.3 от Инструкция №

КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, като заявлението за виза е разгледано по електронен път чрез Националната визова информационна система и съответно по подаденото заявление няма писмено становище на ДАНС. Заявлението е регистрирано в Посолството на Р България в И., обработено е в СДМ и е изпратено на дирекция “К. отношения” – МВнР. В резултат на извършената съгласувателна процедура е установено, че ДАНС не разполага с данни пакистанската гражданка да представлява заплаха за националната сигурност, съгласно чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. В писмото е посочено, че са налични данни относно декларирания адрес от апликанта в [населено място], [улица], ет.2, ап.2, че е посочен в много регистрирани заявления за визи на пакистански граждани и вероятно се използва с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ и НУРИВОВР.

От главна дирекция “Гранична полиция” МВР е изпратено писмо рег. № 328200-20184/27.10.2020г., в което е посочено, какви данни за преминаване през ГКПП на Република България има в автоматизирания информационен фонд в периода 01.01.2010г. до 26.10.2020г. за гражданина на Великобритания Н. К., като е обърнато внимание, че след 01.01.2007 лицата, ползващи се от правото на свободно движение, съгласно правото на Съюза не подлежат на задължителна проверка в АИС на МВР “Граничен контрол”, поради което във фонда не се съдържат изчерпателни данни за всички пътувания на тази категория лица.

От дирекция “Миграция” МВР е изпратено писмо рег. № 536400-19563/28.10.2020г., в което уведомяват съда, че на основание чл.30, ал.2 от Наредбата за условия и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, Дирекция “Миграция” участва единствено в процедурите по издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип “D”, като изразява съвместно мотивирано становище с ДАНС. Дирекция “Миграция” не участва в процедурите по издаване на визи тип “С” за краткосрочно пребиваване.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена на 03.09.2020г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 20.08.2020г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. По изложените съображения жалбата се явява процесуално допустима.

По съществуващото на спора, съдът намира следното:

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. В чл.9 от ЗЧРБ е дадено легалното определение, че визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - “Наредбата”/НУРИВОВР/.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република

България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид С, съгласно чл.9а, ал.2, т.3 и чл. 14, ал.1 ЗЧРБ.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, Заповед №95-00-254/03.10.2011г. на министъра на Външните работи; Заповед № 17/06.08.2019г. на временно управляващия посолството на Република България в И., Ислямска република П. и Заповед № 14 /06.08.2019г. на временно управляващия посолството на Р България в И.- П., с което г-н М. В. Х. е назначен за изпълняващ функциите на консулско длъжностно лице и администратор на НВИС.

Съгласно чл.9ж, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, като образците на заявленията за издаване на визи се определят с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Изискуемите документи, които се прилагат към заявлението за виза, са уредени в чл.13 - 17 от Наредбата, вкл. документи, доказващи целта на пътуването, документи за осигурено настаняване или доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването, документи, доказващи че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, валидна медицинска застраховка за пътуване в чужбина, която да покрива целия период на планиран престой или транзитно преминаване с минимален размер на покритие 30 000 евро, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка за всяко транзитно преминаване в размер минимум 50 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута.

В случая, към заявление рег. No ISB19000465V от от 26.11.2019 г. апликантът е приложил част от посочените по-горе документи. Заявената продължителност и цел на пътуването отговарят на изискванията на чл.8 от НУРИВОВР. Същевременно, отказът е постановен с мотиви за недоказаност на целта и условията на пребиваването, както и за липса на убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка. Безспорно, целта на пътуването по смисъла на чл.9ж, ал.1 ЗЧРБ и чл.13, ал.2, б.“а“ от НУРИВОВР подлежи на доказване от страна на апликанта. Но в случая, административният орган не е изложил фактически мотиви за отказа си, не е изпълнил задълженията си за служебно изясняване на фактическите обстоятелства по конкретния случай по смисъла на чл.9, ал.2 и чл.35 АПК, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. В

писмената защита на ответника се навеждат доводи за непредставени доказателства от апликанта (напр. относно вида на родството на бащата с канещото лице), но тези недостатъци на искането се отстраняват по реда на чл.30, ал.2 АПК. Без липсата на конкретни доказателства изрично да е посочена като основание за издаване на оспорения акт, тя не подлежи на допълване в хода на съдебния процес.

Отказът е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

Съгласно чл.10, ал.2 ЗЧРБ при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 във вр. в чл. 14, ал.1, т.3 и т. 5 от ППЗЧРБ. Чл.14,а л.1, т.3 и т.5 от ППЗЧРБ урежда правото на продължително пребиваване, което е неотнормимо към заявената виза за краткосрочно такова. Съгласно цитираната норма на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, издаването на виза се отказва на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Органът е възприел за недоказани двете предпоставки, без да обсъди многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран изводът, че лицето не възнамерява да посети роднина в случая чичо на съпруга й. Посочените в отказа мотиви са твърде общи, на практика повтарят текста на правната норма и не отговарят на законоустановените изисквания за мотивиране на акта по начин, който да осигури правото на защита на засегнатото лице от една страна и от друга – възможност за съда да осъществи контрол за неговата законосъобразност. Актът си служи с оценъчни категории, които са неясни и неконкретизирани, поради което не могат и да бъдат проверени. Напр. не става ясно, защо целта не е доказана убедително или кои са убедителни доказателства за необходимите финансови средства за издръжка. Доколкото актът засяга негативно интересите на заинтересованото лице подобна липса на конкретика е недопустима, не отговаря на законовото изискване за неговото мотивиране, респ. е указание за допуснати от административния орган съществени процесуални нарушения по изясняване на действителните факти и обстоятелства от значение за случая.

Анализът на доказателствата от административната преписка сочи, че към заявлението не са приложени документи по чл.17, ал.2 от НУРИВОВР - декларация за имотно състояние на канещото лице или удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от неговата данъчна декларация по чл.50 ЗДДФЛ. В административната преписка се съдържа извлечение от банкова сметка на името на съпруга на апликанта с данни за движението по нея за периода от 05.09.2019 г. до 20.11.2019 г., според което към последната дата по нея е налице наличност от около 300 000 пакистански рупии или около 1500 евро. Съобразно заявения престой от около 2 месеца (общо 61 дни) може да се предположи, че кандидатът следва

да представи доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването по смисъла на чл.13, ал.2, б.“б” и б.“в” и чл.17, ал.1, т.3 от НУРИВОВР – по 50 евро за всеки ден от поискания престой.

Оспореният административен акт обаче не съдържа никакви мотиви в тази насока, а съдът намира допълването им чрез анализ на доказателствата от преписката, за недопустимо. Недопустимо е също да се допълват мотиви в хода на съдебното производство по обжалване на отказа и по-конкретно с писмените бележки, в които органът се позовава на интервю, за което липсват доказателства. Посоченото в писмената защита на ответника, че декларираният от апликанта „данни пред длъжностното лице не отговарят на действителността“ не са посочени като мотив на акта и навеждат на друго правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, което не е посочено. Не са част от мотивите на акта и изнесените в писмените бележки данни за липса на доказателства за трудова заетост на канещото лице, на постоянен източник на доходи или за реално плащане на наем и режийни разноски на жилището. Противно на посоченото в писмената защита на ответника, становището на ДАНС не доказва, че декларираният от канещото лице адрес е формален и фиктивен. Липсват данни за проведено с апликанта интервю, както се сочи от ответника.

Отново в писмените бележки ответникът се позовава, че престоят на канещото лице в страната не съвпада с датите на заявления период за престой. След като е постановен отказ за виза, без значение в случая и неотнормативен се явява фактът, че лицето не е установено да се намира на територията на страната в този период. Следва да се отбележи също, че в писмото на Главна дирекция “Гранична полиция” изрично е отбелязано, че в системата не се съдържат изчерпателни данни за влизанията на гражданите на Великобритания.

Неоснователен е и доводът в писмените бележки, че колко дълго ще е краткото описание на мотивите е по преценка на административния орган. Изискването за мотивиране на административните актове не е свързано с дължината на изложените мотиви. Както е посочено и в цитираното от ответника Тълкувателно решение № 4/2004 ВАС с изискването за мотивиране се дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Без значение е колко дълги са изложените мотиви, ако те биха могли да изпълнят посочените функции. В случая чрез преповтаряне на законовата разпоредба това не е сторено.

Липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на административния акт. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 3.03.1975 на ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило действието си, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако

административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В случая липсва препращане към такива документи, съдържащи мотиви. За такъв документ не може да се приеме и становището на ДАНС, в което е заявено, че в ДАНС са налични данни, че декларираният от апликанта адрес на пребиваване в [населено място] е посочен в много регистрирани заявления за визи на пакистански граждани и вероятно се използва с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ и НУРИВОВР. Следва да се отбележи, че така предоставената от ДАНС информация не е доказана по никакъв начин. От административната преписка се установява, че освен С. Н. са подадени заявления и за нейния съпруг и синовете ѝ и в случая не става ясно дали това се има предвид. Липсват приложени доказателства, че този административен адрес е посочен в подадени заявления за издаване на виза и за пребиваване и от други пакистански граждани, които обстоятелства на общо основание подлежат на проверка в настоящия съдебен процес. На последно място, в становището е заявено единствено предположение за използване на адреса за формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ, което от своя страна и без допълнителни доказателства не попада в материалноправното основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. В конкретния случай, отказът не съдържа конкретни фактически основания за недоказаност на целта и условията на пребиваване, както и посочване на конкретни непредставени доказателства за притежаване на финансови средства за издръжка, поради което предположението на ДАНС за фиктивност на декларирания адрес не може да допълни изискването за доказаност и обосноваване по смисъла на чл.170, ал.1 АПК на отрицателните факти по „недоказване на целта и условията на пребиваване“ по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Изложеното обосновава и материална незаконосъобразност на акта поради недоказване на посоченото материално основание за издаването му.

Действително в случая административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност и може и да не издаде заявената виза. Както е посочено и в Тълкувателно решение № 4/2004г. на ВАС, когато органът действа при оперативна самостоятелност, предвидените нормативни условия също са задължителни. Въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта. Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона.

Не може да се приеме тезата на ответника, че в случая не е целесъобразно да се посочват детайлно причините, довели до отказ от виза. Следва да се има

предвид, че цитираната законова норма на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на л.34, ал.1 от Наредбата, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, тъй като от една страна ДАНС е дала становище, че не разполага с данни гражданинът на П. да представлява заплаха за националната сигурност, а от друга страна - заявлението на апликанта не е за издаване на дългосрочна, а за краткосрочна виза. Българската държава е синхронизирала законодателството си по издаване на краткосрочни визи с правото на Съюза, като е въвела визираните в член 32, параграф 1 от Регламент № 810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство и процесното основание за отказ за издаване на виза – чл.10, ал.1, т.17 е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), ii). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат "широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза". Тези комплексни оценки, "основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава" предполагат и съставянето на "прогнози относно предсказуемото поведение" на кандидата – Решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, ЕУ: С: 2013: 862, т. 60 – 62 и 58, 59. В конкретния случай в обжалвания отказ не е обективизирано осъществяването на изискуемата комплексна оценка, нито съставена прогноза относно предсказуемото поведение на апликанта и на канещото лице, което е чичо на съпруга й. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения адм. акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус. В този смисъл е практиката на ВАС, обективизирана в решения по адм. д. № 12160/2018 г. и адм. д. № 14248/2018 г.; ; решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. На ВАС; решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г.; решение № 15518 от 15.12.2020г. по адм.д. № 7720/2020г. На ВАС; решение № 14468 от 23.11.2020г. по адм.д. № 6758/2020г. Решение № 15639 от 16.12.2020г. по адм.д. № 6889/2020г. и др., последните от които са относно откази постановени на осн. чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ от консулско длъжностно лице при посолството на Р България в И., П. по сходни случаи.

По изложените съображения оспореният отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“ следва да бъде отменен като незаконосъобразен на основание чл.172, ал.2 АПК. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявление SB19000463V на С. Н.. С оглед на така установената материална незаконосъобразност на акта, при новото разглеждане на искането за издаване на виза административният орган следва да извърши преценка на релевантните обстоятелства и факти в контекста на приложението на Закона за чужденците.

С оглед изход на спора и своевременно заявената претенция, на основание чл. 143, ал.1 АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените в производството разноски в размер на 401,69 лв., от които 391,69 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лв. – държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Н., гражданин на П., [дата на раждане] в П., с паспорт № BE1842432, издаден на 28.06.2019г. от Паспортна служба на П. и валиден до 26.06.2024г., отказ за издаване на виза ISB19000463V, постановен по заявление за виза от 26.11.2019г., издаден от завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в И., П..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащия консулската служба в Посолството на Република България в И., Ислямска република П., за ново произнасяне по заявление за виза ISB19000463V от 26.11.2019г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на С. Н., гражданин на П., [дата на раждане] в П., с паспорт № BE1842432, издаден на 28.06.2019г. от Паспортна служба на П. и валиден до 26.06.2024г., разноски в размер на 401,69 (четири стотин и един лв. и шестдесет и девет ст.) лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: